

smaa Ejendomme for haardt; man vil have lige Skat paa lige Jord. Det kan vi fra vort Partis Side tiltræde; men saa gælder det om at faa formet denne Skat saaledes, at det virkelig bliver lige Skat paa lige Jord; og det synes jeg ikke, man naar gennem dette Forslag. Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds sagde, at ingen ønsker Ejendomsskylden ophævet. Nej, efter min Mening maa Ejendomsskylden ogsaa blive ved at bestaa, naar man faar en ny Jordskat, og vi for vort Vedkommende skal ikke modsætte os, at vi faar en ny Jordskat, at en Del af Ejendomsskylden kommer til at hvile som en særlig Jordskat paa Ejendommen. Men den maa hvile paa et paa-lideligt og retfærdigt Grundlag, saa at enhver Ejer har en Følelse af, at der er noget fast under Fødderne, og at han ikke er under-givet rene Tilfældigheder.

Saaledes som Lovforslaget er formet i § 3, staar der i 1ste Stykke om Landbrugs-ejendomme og Ejendomme, som maa stilles i Klasse med disse, at for dem skal Jord, for hvilken Forholdene er ensartede, ansættes til samme Beløb pr. Arealenhed uden Hensyn til, om Jorden hører til en større eller mindre Ejendom. Men alt dette kuld-kastes ganske ved andre Bestemmelser. I 3die Stykke under 1) hedder det: „Hvis Benyttelsen til andet end Landbrug for Dele af Ejendommen maa anses for at være den i økonomisk Henseende gode Anven-delse, maa Værdien af Jorden for disse Dele ansættes skønsmæssigt efter de Priser, som antages at kunne opnaas ved Salg af dem til den paagældende Anvendelse.“ Altsaa, denne Jord skal ikke beskattes efter, hvad den kan indbringe, eller hvad den bruges til i Øjeblikket, men den skal ansættes — ikke til det, den kan sælges for, men til det, den *antages* at kunne sælges for. Kan man tænke sig et mere løst og uvederhæftigt Grundlag for en Ejendoms-beskatning? — For at blive i Rækkefølgen gaar jeg over til Punkt 2 i Paragraffen, hvor der staar: „Ved Skovbrugsejendomme skal Jorden ansættes til den Værdi, som den maa antages at have, naar den hører til et Skovbrug i almindelig god Drift og med regelmæssig Aldersklasseforhold, og idet Skovens gennemsnitlige Renudbytte lægges til Grund for Ansættelsen.“ Altsaa, den skal ikke ansættes efter den Bestand, der er, men den skal ansættes, *som om* der var et Skovbrug i god Drift paa det paa-gældende Jordstykke. Det er der maaske ikke, og den Indtægt, det indbringer, vil muligvis ikke kunne dække en Skat, der svarer til, hvad Skove gennemsnitlig giver

i Renudbytte andre Steder. Det er ogsaa ganske urigtigt, at man ved en Jordskat tager Bestanden med ind. Det er, ligesom om man for Markernes Vedkommende vilde tage Afgrøderne — maaske en eller anden kostbar Afgrøde, der staar paa det paagæl-dende Stykke Jord — med ind under Jord-vurderingen. — I det følgende Stykke bestemmes: „Saafremt Benyttelsen til andet end Skovbrug maa anses for at være den i økonomisk Henseende gode Anvendelse, og der ikke hviler Fredskovsforpligtelse paa Ejendommen, sker Ansættelsen efter de under 1) og 3) anførte Regler.“ Hvis altsaa vedkommende Vurderingsmand faar den Idé, at der kunde da egentlig blive en dejlig Byggegrund paa dette Stykke Jord, ansættes det til Byggegrundpris, uanset om der findes Købere dertil eller ej — for der kan jo ikke blive Købere til alle de Villagrunde, der kunde blive Sjel-land over. Det vil med andre Ord sige, at man forbyder Ejeren fremtidig at have Skovbrug paa den Jord; han skal tvinges til at sælge. Paa samme Maade vil det gaa for Folk med Marker eller Havebrug. De vil ved en Beskatning efter den Maalestok, som de her kan risikere, kunne blive drevet bort fra deres Ejendom. — Fremdeles er der en Bestemmelse i § 3, 4de Stykke, saa-lydende: „Naar Begæring derom fremsættes af Ejeren, skal der ved Værdiansættelsen gives Fradrag i Grundværdien for Forbed-ringer, hidrørende fra private Foranstalt-ninger, for saa vidt Bekostningerne ved samme ikke maa antages at være vederlagt gennem den Udbytteforøgelse, Forbedrin-gerne har medført.“ Jeg synes, det giver en vid Mark til mange Overvejelser og Betæneligheder, naar en saadan Ansæt-telse skal foretages, og det giver en Ube-stemthed, der ikke kunde findes i en Lov, som omhandler Beskatning af fast Ejendom.

Den Gang dette Lovforslag forberedtes i Skattedepartementet, afæskede man Over-skyldraadet dets Erklæring, og Over-Skyld-raadet har i en Skrivelse af 5. Juli 1921 ud-talt sig paa følgende Maade: „Jordværdi-ansættelsen ved den almindelige Vurdering i 1920 har maattet frembyde betydelige Vanskeligheder, for det første fordi der, bortset fra spredte Forsøgsvurderinger, forud kun havde fundet en enkelt almindelig Ansættelse af Jordværdi Sted over hele Landet i 1916, hvilken Ansættelse nærmest ogsaa havde Karakteren af en Prøve-vurdering, og hvorved man neppe i Al-mindelighed kom tilstrækkeligt ind paa de Vanskeligheder, Ansættelsen frembød. Frem-hæves maa det dernæst, at det Tidspunkt,